

Тодоръ.

(Очудено) Защо? Минало, ама все се помни. Не е злѣ да си поспомня човѣкъ.

Инокентий.

(Съ болка) Да си поспомня! И ако втори пътъ се подмладя — пакъ да се калугеря!

Тодоръ.

(Разкаяно) Ти, наистина . . . Какъ да ти кажа, не приличашъ на насъ —

Инокентий.

(Махва ръка) Остави я, Тодоре, азъ страдамъ отъ сърдцето си.

Мълчанне.

Тодоръ.

(За да отклони разговора). Миналото се минало, ами я да позадомимъ Бистра, че хемъ тя да се понастани, хемъ ние да се повеселимъ. То изъ тѣзи дни, каквото сме се загрижили.

Инокентий.

(Запушва) Ако може —

Тодоръ.

Какъ не, още повече, че хората сж —

Инокентий.

И най-доброто момче да е, Тодоре —

Тодоръ.

(Изненадано) Пакъ нѣщо.

Инокентий.

Тя . . . съ Еремия —